

Het Boek Daniël - Nummer Drieënvijftig

Profetische Visioenen Onthuld: De Laatste Dagen Begrijpen door Daniëls Ervaring

Jeff Pippenger
2024-01-17

Alle profeten spreken meer over de laatste dagen dan over de dagen waarin zij leefden.

“Elk van de oude profeten sprak minder voor zijn eigen tijd dan voor de onze, zodat hun profeteren voor ons van kracht is. ‘Nu zijn al deze dingen hun overkomen tot voorbeelden; en zij zijn beschreven tot waarschuwing voor ons, over wie het einde der eeuwen gekomen is.’ 1 Korinthiërs 10:11. ‘Aan hen werd geopenbaard dat zij niet zichzelf, maar ons dienden met die dingen die u nu verkondigd zijn door hen die u het evangelie gepredikt hebben door de Heilige Geest, Die van de hemel gezonden is; in welke dingen de engelen begerig zijn in te zien.’ 1 Petrus 1:12”

„De Bijbel heeft zijn schatten voor dit laatste geslacht verzameld en samengebonden. Al de grote gebeurtenissen en plechtige handelingen van de oudtestamentische geschiedenis zijn zich in deze laatste dagen in de gemeente aan het herhalen en herhalen zich.” Selected Messages, boek 3, 338, 339.

Daniël vertegenwoordigt Gods volk, dat in de laatste dagen door het profetische Woord heeft ontdekt dat het verstrooid is. Wanneer zij tot dat besef ontwaken, wordt van hen verlangd dat zij het gebed van Leviticus zesentwintig vervullen, en ook het gebed om het laatste profetische geheim te verstaan dat wordt ontzegd vlak voordat de genadetijd sluit, zoals voorgesteld door Daniëls gebed in hoofdstuk twee. Indien en wanneer zij Daniëls ervaring binnentreden, zal de engel Gabriël hen aanraken, onderrichten en tot hen spreken, met het doel hun „bekwaamheid en inzicht” te geven. De wijzen zijn degenen die de „toename van kennis” „verstaan” wanneer een profetisch geheim wordt ontzegd.

En hij onderrichtte mij, sprak met mij en zei: O Daniël, nu ben ik uitgegaan om u inzicht en verstand te geven. Bij het begin van uw smeekbeden ging het woord uit, en ik ben gekomen om het u te verkondigen; want gij zijt zeer bemind. Versta dan het woord en let op het gezicht. Daniël 9:22, 23.

Het visioen dat Daniël wordt opgedragen te overwegen, is het „mareh”-visioen van de verschijning. Gabriël had het werk dat hem in hoofdstuk acht was opgedragen, niet voltooid toen hem was gezegd Daniël het „mareh”-visioen te doen verstaan. In hoofdstuk negen is hij teruggekeerd om de uitleg te voltooien. In hoofdstuk negen leeft Daniël niet langer in de periode van het koninkrijk van Babylon, maar in de geschiedenis van het Medo-Perzische rijk.

Wanneer Gabriël Daniël opdraagt de zaak te „verstaan” en het gezicht te „overwegen”, duidt hij daarmee een proces van mentale onderscheiding aan dat hij wil dat Daniël beoefent. De woorden die vertaald zijn met „verstaan” en „overwegen” zijn hetzelfde Hebreeuwse woord. Dat woord is

„biyn” en betekent mentaal scheiden. Het Hebreeuwse woord dat vertaald is met „zaak” is „dabar” en betekent „het woord”. Gabriël maakt Daniël, en hen die hij in de laatste dagen vertegenwoordigt, derhalve duidelijk dat zij het Woord der waarheid recht moeten snijden.

Benaarstig u om uzelf Gode beproefd voor te stellen, als een arbeider die zich niet behoeft te schamen en die het woord der waarheid recht snijdt. 2 Timotheüs 2:15.

Het woord „zaak” wordt ook door Daniël gebruikt in hoofdstuk tien, vers één, waar het driemaal met „ding” is vertaald.

In het derde jaar van Kores, de koning van Perzië, werd aan Daniël, wiens naam Beltsazar genoemd werd, een zaak geopenbaard; en de zaak was waar, maar de vastgestelde tijd was lang; en hij begreep de zaak en had inzicht in het gezicht. Daniël 10:1.

In het vers is het woord „visioen” het „mareh”-visioen van de verschijning, en Daniël had inzicht in zowel de zaak als ook het visioen („mareh”). In vers drieëntwintig van hoofdstuk negen droeg Gabriël Daniël op de zaak en het visioen op de juiste wijze te onderscheiden, en in vers één van hoofdstuk tien heeft hij inzicht in zowel de zaak als het visioen („mareh”). Gabriël deelt Daniël in hoofdstuk negen mee dat hij het onderscheid tussen de zaak en het visioen moet onderkennen (juist onderscheiden). Het visioen is het „mareh”-visioen, en de „zaak”, of „het ding”, is het „chazon”-visioen.

In hoofdstuk acht worden beide gezichten geïdentificeerd, en er wordt een onderscheid opgemerkt, omdat Daniël het gezicht van de “chazon” wenste te verstaan, maar Gabriël de opdracht kreeg Daniël het gezicht van de “mareh” te doen verstaan. Wanneer Gabriël zijn werk begint om Daniël de “zaak” en het “gezicht” te doen verstaan, wijst hij Daniël erop dat het twee verschillende gezichten zijn.

En hij onderrichtte mij, sprak met mij en zei: O Daniël, nu ben ik uitgegaan om u inzicht en verstand te geven. Bij het begin van uw smeekbeden is het woord uitgegaan, en ik ben gekomen om het u te verkondigen; want u bent zeer bemind. Begrijp daarom het woord en let op het visioen. Zeventig weken zijn bepaald over uw volk en over uw heilige stad, om de overtreding te voleinden, aan de zonden een einde te maken, verzoening te doen voor de ongerechtigheid, eeuwige gerechtigheid binnen te brengen, visioen en profetie te verzegelen en de Heiligheid der heiligheden te zalven. Weet dan en versta, dat vanaf het uitgaan van het woord om Jeruzalem te herstellen en te herbouwen tot op Messias, de Vorst, zeven weken en tweeënzestig weken zullen zijn; plein en gracht zullen opnieuw gebouwd worden, zij het in benauwde tijden. En na de tweeënzestig weken zal de Messias uitgeroeid worden, maar niet voor Zichzelf; en het volk van de vorst die komen zal, zal de stad en het heiligdom te gronde richten; en het einde ervan zal zijn met een overstromende vloed, en tot het einde toe zal er oorlog zijn, verwoestingen waartoe vast besloten is. En hij zal voor velen het verbond versterken, één week lang; en halverwege de week zal hij slachtoffer en graanoffer doen ophouden, en op de vleugel van gruwelen zal een verwoester zijn, zelfs tot aan de voleinding toe, en wat vast besloten is, zal uitgegoten worden over de verwoeste. Daniël 9:22–27.

Gabriël wenste dat Daniël zou begrijpen dat elementen van zowel het visioen van de „chazon” als van het visioen van de „mareh” vertegenwoordigd zouden zijn in de uitleg die hij Daniël gaf. De uitleg zou beide visioenen behandelen, en het was Daniëls verantwoordelijkheid om het visioen dat betrekking had op het vertreden van het heiligdom en het leger, op de juiste wijze te onderscheiden van het visioen dat leidde tot de verschijning van Christus in het Allerheiligste op 22 oktober 1844.

Gabriël maakt duidelijk dat vanaf het besluit van Artaxerxes in 457 v.Chr. er vierhonderdnegentig jaar zouden zijn die „afgesneden” waren van de tweeduizenddriehonderd jaar van het gezicht van de avonden en morgens, dat in het bijzonder voor de Joden was. In de zojuist aangehaalde verzen wordt het woord „bepaald” driemaal genoemd, maar het betreft twee verschillende Hebreeuwse woorden die in de verzen beide als „bepaald” zijn vertaald. De eerste keer dat „bepaald” wordt genoemd, is in vers vierentwintig, en dat Hebreeuwse woord is „chathak” en betekent „afsnijden”.

Het duidt erop dat aan Israël een proeftijd werd gegeven die begon met het derde decreet van Artaxerxes en die zou eindigen met de steniging van Stefanus in het jaar 34 n.Chr. De vierhonderdnegentig jaar waren „afgesneden” en vertegenwoordigden een kortere profetische periode binnen de langere profetie van tweeduizenddriehonderd jaar. Het getal „vierhonderdnegentig” is een symbool van proeftijd, zoals door Jezus wordt betuigd.

Toen kwam Petrus naar Hem toe en zei: Heere, hoe menigmaal zal mijn broeder tegen mij zondigen en ik hem vergeven? Tot zevenmaal toe? Jezus zei tot hem: Ik zeg u: niet tot zevenmaal toe, maar tot zeventigmaal zeven. Mattheüs 18:22.

Er is een einde aan vergeving, en dat einde wordt voorgesteld door het getal „vierhonderdnegentig”. De „vierhonderdnegentig” jaren vertegenwoordigen een tijd van beproeving voor de Joden, vanaf hun bevrijding totdat zij de maat van hun proeftijd vol maakten bij de steniging van Stefanus. De „vierhonderdnegentig” jaren houden ook verband met de vloek van de „zeven tijden” in Leviticus zesentwintig. Er zijn slechts twee plaatsen in de Bijbel waar wordt verwezen naar het land dat haar sabbatten geniet. De eerste wordt gevonden in Leviticus zesentwintig.

En indien gij Mij ondanks dit alles niet zult gehoorzamen, maar Mij tegenstaan, dan zal ook Ik u in gramschap tegenstaan; en Ik, ja Ik, zal u zevenvoudig tuchtigen om uw zonden. En gij zult het vlees van uw zonen eten, en het vlees van uw dochters zult gij eten. En Ik zal uw hoogten verwoesten, uw zonnepijlen omhouthouwen, en uw dode lichamen werpen op de dode lichamen van uw afgoden, en Mijn ziel zal van u walgen. En Ik zal uw steden tot een woestijn maken en uw heiligdommen tot verwoesting brengen, en Ik zal de liefelijke geur van uw reukoffers niet ruiken. En Ik zal het land tot verwoesting brengen; en uw vijanden die daarin wonen, zullen daarover ontzet zijn. En Ik zal u onder de heidenvolken verstrooien, en het zwaard achter u uittrekken; en uw land zal een verwoesting zijn en uw steden een woestijn. Dan zal het land zijn sabbatten genieten, zolang het verwoest ligt en gij in het land van uw vijanden zijt; dan zal het land rusten en zijn sabbatten genieten. Zolang het verwoest ligt, zal het rusten, omdat het niet gerust heeft in uw sabbatten, toen gij daarop woonde. Leviticus 26:27–35.

De bestraffing van de „zeven tijden”, waarnaar in hoofdstuk zesentwintig viermaal wordt verwezen, maakt duidelijk dat wanneer Gods volk verstrooid wordt, het land dan „haar sabbatten zal genieten”. Daniël en de drie waardigen waren verstrooid naar het land van de vijanden ter vervulling van de vloek van Mozes, en die verstrooiing van zeventig jaar was een symbolische aanschouwelijke les van de verstrooiing van de tweeduizend vijfhonderd twintig jaren. Het was een profetische aanschouwelijke les, vergelijkbaar met Elia’s drie en een half jaar van droogte tijdens de vervolging van Izebel. Die drie en een half jaar vertegenwoordigden drie en een half profetische jaren, hetgeen gelijkstond aan duizend tweehonderd zestig jaar van pauselijke heerschappij vanaf het jaar 538 tot 1798. De zeventig jaar waren een symbool van de „zeven tijden”, evenals de drie en een half jaar een symbool waren van de woestijn van duizend tweehonderd zestig jaar. De zeventig jaren van Daniëls gevangenschap, door Jeremia aangeduid, vertegenwoordigden „vierhonderd negentig” jaren.

En de HEERE, de God van hun vaders, zond hun door de hand van Zijn boden, vroeg op zijnde en zendende; want Hij ontfermde Zich over Zijn volk en over Zijn woning. Maar zij bespotten de boden Gods, verachtten Zijn woorden en mishandelden Zijn profeten, totdat de grimmigheid des HEEREN tegen Zijn volk opkwam, zodat er geen herstel meer mogelijk was. Daarom deed Hij de koning der Chaldeeën tegen hen optrekken, die hun jongelingen met het zwaard doodde in het huis van hun heiligdom, en geen medelijden had met jongeling of maagd, oude of afgeleefde; Hij gaf hen allen in zijn hand. Ook bracht hij alle vaten van het huis Gods, de grote en de kleine, en de schatten van het huis des HEEREN, en de schatten van de koning en van zijn vorsten, alles naar Babel. En zij verbrandden het huis Gods, haalden de muur van Jeruzalem neer, verbrandden al zijn paleizen met vuur en vernielden al zijn kostbare voorwerpen. En hen die aan het zwaard ontkomen waren, voerde hij weg naar Babel; daar waren zij hem en zijn zonen tot knechten, tot aan de heerschappij van het koninkrijk van Perzië, om het woord des HEEREN, gesproken door de mond van Jeremia, te vervullen, totdat het land zijn sabbatten vergoed had; al de dagen dat het verwoest lag, hield het sabbat, om zeventig jaren te vervullen. In het eerste jaar nu van Kores, de koning van Perzië, opdat het woord des HEEREN, gesproken door de mond van Jeremia, volbracht zou worden, verwekte de HEERE de geest van Kores, de koning van Perzië, zodat hij door heel zijn koninkrijk een oproep liet uitgaan en die ook op schrift stelde, zeggende: Zo zegt Kores, de koning van Perzië: Alle koninkrijken der aarde heeft de HEERE, de God des hemels, mij gegeven; en Hij heeft mij opgedragen Hem een huis te bouwen in Jeruzalem, dat in Juda is. Wie is er onder u uit al Zijn volk? De HEERE, zijn God, zij met hem, en hij trekke op. 2 Kronieken 36:15–23.

De enige twee verwijzingen in de Bijbel naar het land dat zijn sabbatten geniet, staan in verband met de verstrooiing van Gods volk en met de zeventig jaar van gevangenschap, die een tijdsperiode vertegenwoordigden waardoor het land zijn sabbatten kon genieten. Dit kwam overeen met het aantal sabbatten waarin de Joden het land niet hadden toegestaan rust te genieten. Dat het land zeventig jaar rustte, vertegenwoordigde het totale aantal jaren waarin de opstand tegen het gebod om het land te laten rusten was volbracht. Eenvoudige berekening toont aan dat er in „vierhonderd negentig” jaren van opstand in totaal zeventig jaren waren waarin het land niet had gerust.

Vierhonderdnegentig jaar werden van de tweeduizend driehonderd jaar afgesneden, als een genadetijd voor de Joden, en die „vierhonderdnegentig” jaar houdt rechtstreeks verband met de verstrooiing van de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig.

Het „chazon”-visioen van de vertreding en het „mareh”-visioen van de verschijning aan het einde van tweeduizend driehonderd jaar onderscheiden zich van elkaar, maar zij hebben een rechtstreekse samenhang. Zoals bij Daniël dienen Gods volk de twee visioenen recht te onderscheiden, terwijl zij tegelijkertijd hun onderlinge samenhang erkennen. De zeventig jaren van gevangenschap, die leidden tot de drie decreten die de Joden toestonden terug te keren en Jeruzalem te herbouwen, vertegenwoordigden „vierhonderdnegentig” jaren van opstand van de Joden tegen het verbond om het land rust te gunnen.

Toen het derde decreet hun gelegenheid aanwees om terug te keren en te herbouwen, werd hun „vierhonderdnegentig” jaar proeftijd gegeven, daar zij werden beproefd door dezelfde tijdsperiode waarin hun ongehoorzaamheid had geleid tot de verwoesting van Jeruzalem en hun verstrooiing. Aan het einde van de tweede „vierhonderdnegentig jaar” zou hun ongehoorzaamheid opnieuw de verwoesting van Jeruzalem en hun verstrooiing onder de heidenen teweegbrengen.

Aan de verstrooiing van de zeventigjarige gevangenschap gingen „vierhonderdnegentig” jaren van opstand vooraf, en op die zeventigjarige gevangenschap volgden vervolgens nog eens „vierhonderdnegentig jaar” van verdere opstand.

De eerste periode van „vierhonderdnegentig” jaar, die de zeventig jaren van de rust van het land teweegbracht, was met de verwoesting van Jeruzalem tot een einde gekomen. Aan het einde van de „vierhonderdnegentig” jaren die van de drieëntwintighonderd jaren waren afgesneden, werd Jeruzalem opnieuw verwoest, want Jezus illustreert het einde van een zaak altijd met het begin van een zaak.

De zeventigjarige gevangenschap van het letterlijke Israël in het letterlijke Babylon was een symbool van de verstrooiing van „zeven tijden”, en Zuster White wijst erop dat de zeventig jaren van gevangenschap van het letterlijke Israël in het letterlijke Babylon een type waren van de twaalfhonderdzestig jaren van gevangenschap van het geestelijke Israël in het geestelijke Babylon.

„Gods kerk op aarde verkeerde gedurende deze lange periode van onophoudelijke vervolging evenzeer in gevangenschap als de kinderen van Israël, die gedurende de ballingschap in Babylon in gevangenschap werden gehouden.” Prophets and Kings, 714.

De twaalfhonderdzestig jaar van het jaar 538 tot 1798 was een type van de „zeven tijden”. Aan het einde van de zeventig jaar keerden de Joden terug om Jeruzalem te herstellen en te herbouwen. Hun terugkeer gedurende de drie decreten markeerde het begin (457 v.Chr.) van de drieëntwintighonderd jaar van het visioen van de „mareh”, dat leidde tot de verschijning van Christus in het Allerheiligste op 22 oktober 1844. De drie decreten markeerden het begin van de profetische periode, en alle drie de decreten waren vereist om de profetische periode te doen aanvangen, hoewel zij reeds met het eerste decreet van Cyrus begonnen terug te keren en te herbouwen.

“In het zevende hoofdstuk van Ezra wordt het decreet gevonden. Verzen 12-26. In zijn meest volledige vorm werd het uitgevaardigd door Artaxerxes, koning van Perzië, in 457 v.Chr. Maar in Ezra 6:14 wordt gezegd dat het huis des Heren te Jeruzalem gebouwd werd ‘volgens het bevel [‘decreet,’ kanttekening] van Cyrus, en Darius, en Artaxerxes, koning van Perzië.’ Deze drie koningen brachten, door het decreet in te stellen, te herbevestigen en te voltooien, het tot de volmaaktheid die door de profetie werd vereist om het begin van de 2300 jaren te markeren. Wanneer 457 v.Chr., de tijd waarin het decreet werd voltooid, als de datum van het bevel wordt genomen, blijkt elke bijzonderheid van de profetie betreffende de zeventig weken vervuld te zijn.” *The Great Controversy*, 326.

Van 1798 tot 1844 traden de drie engelen van Openbaring de profetische geschiedenis binnen, en evenals de drie decreten het begin markeerden van de profetie van tweeduizend driehonderd jaar, zo markeerden die drie engelen het einde van de profetie. De profetische periode eindigde met de komst van de derde engel, evenals zij begonnen was met de komst van het derde decreet, want Jezus vereenzelvigd altijd het einde van een zaak met het begin van een zaak.

De Joden begonnen onder het eerste decreet terug te keren, en in de geschiedenis van het tweede decreet voltooiden zij de tempel. De derde engel kwam op 22 oktober 1844, en vóór die datum hadden de Millerieten de geestelijke tempel voltooid die zij uit het geestelijke Babylon waren uitgegaan om te herbouwen. Deze moest voltooid worden, want op 22 oktober 1844 zou de boodschapper van het verbond plotseling tot zijn tempel komen. Die tempel was het Milleritische volk dat op 22 oktober 1844 in het verbond trad, en dat door Petrus wordt aangeduid als een tempel.

Ook gij, als levende stenen, wordt opgebouwd tot een geestelijk huis, een heilig priesterschap, om geestelijke offers te brengen, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus. 1 Petrus 2:5.

De Milleritische tempel werd gebouwd van 1798 tot 1844, dat is zesenzeventig jaar, of profetisch drie dagen, want Christus gaf te kennen dat het drie dagen vergt om een tempel op te richten.

En het Pascha der Joden was nabij, en Jezus ging op naar Jeruzalem. En Hij vond in de tempel hen die ossen en schapen en duiven verkochten, en de geldwisselaars daar zittende. En toen Hij een gesel van touwtjes gemaakt had, dreef Hij hen allen uit de tempel, ook de schapen en de ossen; en Hij stortte het geld der wisselaars uit en keerde de tafels om; en tot hen die de duiven verkochten, zeide Hij: Neemt deze dingen van hier weg; maakt niet het huis Mijns Vaders tot een huis van koophandel. En Zijn discipelen herinnerden zich dat er geschreven was: De ijver voor Uw huis heeft Mij verteerd. De Joden dan antwoordden en zeiden tot Hem: Welk teken toont Gij ons, aangezien Gij deze dingen doet? Jezus antwoordde en zeide tot hen: Breekt dezen tempel af, en in drie dagen zal Ik hem oprichten. De Joden dan zeiden: Zesenzeventig jaren is aan dezen tempel gebouwd, en Gij zult hem in drie dagen oprichten? Maar Hij sprak van den tempel Zijns lichaams. Johannes 2:13–21.

Zuster White stelt vast dat, toen de boodschapper van het verbond plotseling tot zijn tempel kwam, zoals voorgesteld in het boek Maleachi, de voorspelling vervuld werd toen Christus de tempel reinigde, zoals zojuist vastgesteld in het gedeelte uit Johannes.

‘Door de tempel te reinigen van de kopers en verkopers van de wereld, kondigde Jezus Zijn zending aan om het hart te reinigen van de bezoedeling van de zonde,—van de aardse begeerten, de zelfzuchtige lusten, de kwade gewoonten, die de ziel verderven. “Zie, Ik zend Mijn bode, die voor Mijn aangezicht de weg bereiden zal; en terstond zal tot Zijn tempel komen die Heere, Die gijlieden zoekt, te weten de Engel des verbonds, aan Denwelken gij lust hebt; zie, Hij komt, zegt de HEERE der heerscharen. Maar wie zal de dag Zijner toekomst verdragen, en wie zal bestaan als Hij verschijnt? Want Hij zal zijn als het vuur van een goudsmid en als de zeep der vollers. En Hij zal zitten, louterende en het zilver reinigende; en Hij zal de kinderen van Levi reinigen en hen doorlouteren als goud en als zilver, opdat zij de HEERE spijsoffer toebrengen in gerechtigheid. Maleachi 3:1–3.” De Wens der Eeuwen, 161.’

De tempel in Johannes hoofdstuk twee heeft zesenzeventig jaar gekost om te bouwen, en Jezus zei dat Hij de verwoeste tempel in drie dagen zou oprichten. Van 1798 tot 1844 zijn zesenzeventig jaren, en dit duidt op de komst van de drie engelen (dagen) van Openbaring veertien, die waren voorafgebeeld door de drie decreten waarmee de profetie van tweeduizend driehonderd jaar begon. De zesenzeventig jaren vormen de periode waarin Christus de Milleritische tempel oprichtte, want vóór die tijd waren het geestelijke heiligdom en het geestelijke Israëel door het geestelijke Babylon vertreden geweest.

Toen Christus de tempel reinigde bij het Pascha aan het begin van Zijn bediening, vervulde Hij de profetie van de Boodschapper van het Verbond, die plotseling tot Zijn tempel zou komen, zoals uiteengezet in Maleachi. Op 22 oktober 1844 kwam Christus plotseling tot Zijn tempel, en het had Hem zesenzeventig jaar gekost om Zijn verwoeste tempel op te richten.

„De komst van Christus als onze Hogepriester naar het allerheiligste, voor de reiniging van het heiligdom, zoals voor ogen gesteld in Daniël 8:14; de komst van de Mensenzoon tot de Oude van Dagen, zoals voorgesteld in Daniël 7:13; en de komst van de Heer tot Zijn tempel, door Maleachi voorzegt, zijn beschrijvingen van dezelfde gebeurtenis; en dit wordt ook voorgesteld door de komst van de bruidegom naar de bruiloft, zoals door Christus beschreven in de gelijkenis van de tien maagden, in Matteüs 25.” The Great Controversy, 426.

De eerste gramschap eindigde in 1798, en het einde van de laatste gramschap was 1844. Het begin van de periode van zesenzeventig jaar, waarin Christus de Milleritische tempel oprichtte, beeldde het einde uit, want zowel het begin als het einde werden gemarkeerd door de beëindiging van Gods gramschap tegen Zijn volk, want Jezus vereenzelvigde het einde van een zaak altijd met het begin ervan.

In het volgende artikel zullen wij onze studie van Gabriëls onderricht aan Daniël voortzetten.

„Het boek Openbaring moet voor het volk worden geopend. Velen is geleerd dat het een verzegeld boek is, maar het is slechts verzegeld voor hen die waarheid en licht verwerpen. De waarheden die het bevat, moeten worden verkondigd, opdat de mensen gelegenheid mogen hebben zich voor te bereiden op de gebeurtenissen die zo spoedig zullen plaatsvinden. De boodschap van de derde engel moet worden voorgesteld als de enige hoop op de verlossing van een verloren gaande wereld.

“De gevaren van de laatste dagen zijn over ons gekomen, en in ons werk moeten wij het volk waarschuwen voor het gevaar waarin het verkeert. Laat de plechtige taferelen waarvan de profetie heeft geopenbaard dat zij spoedig zullen plaatsvinden, niet onbesproken blijven. Wij zijn Gods boodschappers, en wij hebben geen tijd te verliezen. Zij die medewerkers met onze Here Jezus Christus willen zijn, zullen een diepe belangstelling tonen voor de waarheden die in dit boek gevonden worden. Met pen en stem zullen zij ernaar streven de wonderbare dingen duidelijk te maken die Christus uit de hemel is gekomen om te openbaren.” Signs of the Times, 4 juli 1906.